

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Talita cumi!

Și iată Iesus săvârși încă două minuni, — cum ne spune Evangelia din această Duminică. Mergând cu gloata la casa lui Iair, vindecă pe femeia bolnavă de doisprezece ani, și când la întrebarea Domnului se caută, cine s'a atins de haina Mântuitorului și femeia vindecată tremurând mărturisește de ce s'a atins de poala hainii Mântuitorului, Acesta cu glas blând i-a spus: „*Cutează, fată, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!*” Iar în casa lui Iair, unde găsisse fata moartă, părinții desnădăjduiți, a înviat-o prin cuvintele: *Talita cumi!* Ce înseamnă în limba noastră: Fecioară scoală!

Ce izvor neseecat al bunătății dumnezeiești! Ce mari binefaceri fără pozuri, fără gesturi mari și fără umilirea acelor cari le primesc! În această privință noi, cari dacă facem semenului nostru un bine neînsemnat, îl umilim și ne dăm aere cași cum noi am fi cei mai mari binefăcători ai lumii, — am putea lua exemplu dela dulcele Mântuitor. Evangelia aceasta ne dă un sfat, mai mult o poruncă ca și noi ce dăm și facem altuia, să-i dăm să-i facem cu inimă bună, nereproșat, în mod simplu, fără de a face pe filantropul mare.

Dar afară de învățăturile generale, Evangelia aceasta se adresează în special femeilor. Căci multe din aceste sunt mai mult bolnave, decât femeia care a suferit de curgerea sângelui deja de doisprezece ani, căci e bolnav sufletul lor iar multe sunt mai moarte sufletește decât cum a fost fiica lui Iair. Boala, de care — durere — suferă azi multe dintre femei e pierderea simțului moral. Este lucru bine știut și mult vorbit, că pudicitatea femeilor de azi pare a fi atrofiată, ba uneori pare a fi neexistentă. Moda, dansurile, stilul conversațiilor, sporturile, strada, teatrul și literatura par că numai pentru aceea sunt, ca să strivească floarea încântătoare și delicată care a fost cândva pudicitatea feminină. Femeia de azi vrea să aibă toate drepturile ce le are la aparență bărbatul, — care în realitate nu sunt nici ale bărbatului, căci nu este morală dublă, ci legile moralei sunt general obligatorii, — și nu observă, că procedând la fel cu bărbății, de cade neasemănat mai mult decât aceia. Ce modestă, ce decentă ne pare azi sărmana femeie din Evangelie, care știindu-și boala s'a sfiit să-i vorbească Mântuitorului, ci cu mâna tremurândă, pătrunsă de încredere în El, numai poalele hainei le-a atins, știind că dacă Domnul vrea o poate vindeca. Evangelia când ne

amintește asemenea vindecări, totdeauna ne înseamnă cuvintele rugătoare ale bolnavului și cuvintele dumnezeiești ale Mântuitorului prin care s'a făcut vindecarea. Aici cuvintele rugătoare n'au fost rostite, ci au fost înlocuite de un cuget respectuos și plin de nădejde, căci bolnavei i-a venit greu ca să spună înaintea lui Isus, înaintea gloatei întregi — ce ne-
caz are. Și de ce mare mângâiere a avut ea parte: „Cutează fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace! — aceste cuvinte le-a auzit de pe buzele sfinte ale lui Isus.

Azi Isus ar avea prea puține ocazii să spună aceste cuvinte, căci azi cele mai multe femei *cutează toate*. Azi multora nu le e rușine de nimic, de vorbe rușinoase și de fapte asemenea. Sunt unele, care par a nu fi și din spirit alcătuite, ci numai dintr'un corp lacom de toate plăcerile lumii. Și aceste sunt moarte pentru tot ce e mai bun, mai nobil, ce e datorie și resemnare, ce e muncă și răbdare, ce e abnegație și stăpânire de sine. Ele sunt moarte pentru viața sufletească. Dar Isus e nespus de bun. Încă odată le strigă vorbele cari gonesc moartea: „Talita cumi!“ Sculați-vă. Lepădați-vă de voi înșivă și de lume, urmăriți-mă pe calea cea dreaptă și călcați curajos între spinii renunțării, căci din acești spini va înflori coroana voastră în veșnicie. Dar sculați-vă din amorțeala morții, în care zaceți în urma sentimentelor voastre nemoderate, dorințelor voastre nedisciplinate și faptelor voastre nerușinate. Căci n'aș vrea ca Tatăl meu înc'odată să trimită ploaie de foc și de pucioasă... Talita cumi... talita cumi!

Dr. Irina Berinde.

Avarul risipitor.

Am fost odată întrebat: oare avariția (sgârcenia) ori risipa este mai de preferit? Răspunsul este greu, cași cum m'ar întreba cineva: tâlharul ori hoția este mai convenabilă? Odinioară un zgârcit risipitor a ajuns în mâinile unui adevărat cămătar și întrebat fiind de acestă, când va mai înceta cu risipire averii sale? Acestă a răspuns ironic: „atunci voi înceta cu risipirea bunătăților mele, când și tu vei înceta de a-mi fura averea mea și a altora.“ Care s'a plătit mai sincer cu răspunsul dintre acești doi, judece cetitorii! Judecata adevărată în această privință a dat-o Filip, regele Macedoniei, înaintea căruia aducându-se pentru judecare doi făcători de rele: un cămătar și un avar risipitor; regele a judecat: cămătarul este izgonit din țară și avarul risipitor îi va arăta drumul. Prin urmare și avarul cămătar și și zgârcitul risipitor prin păcatele lor sunt urgisii de oamenii de omenie din lumea aceasta și sunt izgoniți și din împărăția cerurilor, aceștia devin locuitorii muncilor veșnice ale iadului.

Totuși făcând deosebire între între zgârcit și risipitor constat, că zgârcitul se aseamănă asasinului iar risipitorul tâlharului, prin urmare zgârcitul este îndoit păcătos asigurându-și și înmulțindu-și averea și de multe ori prin nimicirea aproapelui său.

Avarul de multe ori atunci pierde când socotește că câștigă, spre exemplu: un tată stăpânit de vițiul zgârceniei pe pruncul său talentat nu-l poartă la școală, ci îl lasă să se nimicească moralmente în societatea răufăcătorilor; sau comerciantul când își ascunde cele mai de preț și frumoase articole de vânzare în prăvălia sa, unde se putrezesc și nimicesc.

Asemenea fac în zilele noastre mulți oameni, cari se țin pe sine prevăzători și cuminiți, când banii dați și lăsați de țară în circulație pentru binele comun, — ei îi ascund acasă în lăzile lor întunecoase, — nici ei nu-i folosesc, nici semenilor lor nu le produc nici un folos, iar cetățenii suferă pagubă, scumpindu-se traiul zilnic al vieții din cauza acestora; — apoi numai să vezi și să auzi cum mai critică și fac acești neomenoși zgârciți zarvă și agitație suduind pe guvernanții țării, că nu știu conduce treburile țării, că sunt risipitori și că se înavulesc pe spinarea poporului.

Acești indivizi zgârciți sunt asemenea cailor, cari transportă vin și beau apă, asemenea asinilor, cari transportă aur și mânăncă ogrinji. Apoi pe acești nefericiți zgârciți risipitori să-i vezi din când în când la petrecerile și la orgiile lor nocturne ! risipesc bani cu ambele lor mâni pentru satisfacerea mârșavei lor pasiuni trupești ; însă când le ceri ceva milă pentru o văduvă sau orfan și invalid necăjit, pentru Biserică sau școală, pentru alte scopuri filantropice, atunci în tonul cel mai obraznic și dur îți răspund : „nu pot a menaja pe toți nevoiașii lumii, mânănce pietrii, umble goli, ce am de a face cu ei ! — Dar la cărți, în cluburi netrebnice gîstuiți și înbuibați de mânăncări și beuturi amețitoare au din ce spesa și cu voie bună aruncă banii.

Sunt și de acei nefericiți zgârciți, cari acasă nu se îndură a mânca numai cele mai slabe mânăncări, însă când sunt chemați la masa altora, se îndoapă cu ambele mâni, gata de a se îneca cu graba cea mare, ca să nu li se ia de pe masă mânăncările cele scumpe, pe cari ei nu se îndură a le cumpăra pentru sine și pentru familiile lor de acasă.

Poate aceasta specie de zgârciți vor răspunde : noi strângem pentru bătrânețe, sau pentru familie ! Le răspund cu cuvintele împăratului August : „Curtenii mei sunt simpli spongii, pe cari îi storc atunci, când sunt umpluți cu bunătățile și aurul furat din vistieria țării mele“ — deoarece banul cu nedreptul câștigat mânăncă și pe cel cu dreptul adunaț, — rămâi la moarte despoiat de bunurile vremelnice și stors de fericirea veșnică.

Avarul risipitor este asemenea elefantului, care cu dinții lui albi, mari și frumoși scurmă, cași porcul, numai în noroi scurmă, aceștia își risipesc și bunurile naturale : memoria, priceperea și voința ; își nimicesc și averile sufletești : pacea și liniștea sufletului, renumele cel bun, preția și stima oamenilor, precum și libertatea lor.

Pe Marcus Crasuot, comandantul oștilor romane care este și prototipul zgârciților risipitori, în războiul cu poporul parților devenind prinsonier, învingătorii din răzbunare l'au hrănit cu galbeni de aur strigându-i :

„Ai insetat după aur, bea dară aur până ce vei pieri și te vei umfla de aur.“

Să învețe din aceasta pășanie' atât cămătarii, cât și zgârciții risipitori de azi !

D. V.

Copiii îl cer pe Domnul.

(Urmare și sfârșit.)

Cu mare greutate, de abia mai putu să-și deschidă gurița învenejită ca să mai zică încă o dată cuvintele cele dulci ; Magdalena plecă, de-abia ținându-și lacrimile, după ce-l sărută prelung și cu dragoste pe fruntea cea pură de copil.

Puțin după aceea, infermiera trecând pe lângă el, observă statueta :

— Aide, dă-mi-o, trebuie să dormi ! Dar băețașul își strângea desnădăjduit la pept pe scumpul lui pruncușor Isus.

— Lasă-i-l, zise alta mai tânără, asta-i ultima lui bucurie, că nu mai are mult !

După ce s'a luptat cu moartea toată noaptea, spre ziuă băețașul muri cu obrazul lipit de obrazul pruncușorului Isus pe care nu-l lăsase din mâni . . îngânând cu vocea care i se stîngea rugăciunea pe care îl învățase nașa : . . Isuse, . . . te iubesc . . din toată inima mea . . !

Și porțile înflorite ale Raiului s'au desfăcut în lături ca să primească pe băețașul, frate cu îngerii, băețașul care a voit să devină copilașul bunului Dumnezeu.

O. C.

Numire. Preaven. Ordinariat Diecezan l'a incredințat pe On. George Cosma preot în Dragomirești cu conducerea oficiului protopopesc al districtului Iza.

Păstorul și creștinul.

Ce nume frumos! Și cât de scump ne-ar trebui să fie acest nume! Dar dacă pe mulți dintre noi ai întreba de rostul acestui nume, cu tristețe ai constata, că e mare numărul acelor, cari nu cunosc pe Dumnezeu, cari rătăcesc în întunec, cari n'au conducător și cari nici când nu vorști, că mare este fericirea aceluia, care cu adevărat e creștin.

Și cât de mulți sunt între milioanele de oameni, cari fără păstor, pe nimerite calcă cărările vieții, picioarele lor de mii de ori calcă pe spini, și nu este, cine să le lege ranele, și să iea ființa lor obosită pe umeri, ca să-i ducă în staulul odihnei.

În zilele noastre mulți își asumă rolul păstorului, dar nici pe departe nu ating chipul păstorului sufletelor. Spiritul vremii, revoluții sociale au făcut, că mulți s'au socotit a fi conducătorii omenimei și cu mâini sacrilege s'au amestecat în munca Păstorului dumnezeesc. Dela Ariu până la Lenin nenumărați au încercat ca să reformeze spiritul curat al Evangheliiei. Dar opera lor trădează pe păstorul cel rău, cel năimit. Nu e greu noului apostol a scrie evanghelie modernă, dar unde sunt sufletele, cari sunt gata a părăsi toate, cari

știu să iubească ferbinte pe deaproapele lor și sunt gata de ori și ce jertfă.

Nimeni nu se angajează la acel rol, ca să stea cu suflet tare și neînfricat în fruntea turmei sufletești și personal să arate calea.

Așa Păstor numai unul are omenimea, despre care Ezechiel a profetit, care nu este ca păstorii împietriți ale lui Israel, ci care pe cei slabi îi întărește, pe cei bolnavi îi vindecă și leagă ranele răniților. Acest Păstor este păstorul cel adevărat al sufletelor noastre: Isus Hristos, care cu viața proprie a scris Evanghelia și este păstorul nemijlocit al turmei pe cărările cari duc către vieța de veci.

În urmele lui Isus umblă suflete strălucitoare. Suflete pline cu dor plângător după Dumnezeu și după fericire. Acest dor îl mistuia pe sfântul Francisc, când și-a încredințat sărăcia, acest dor dă sbiciul abnegației în mâna păcătosului, acest dor trimite vestitori, misionari între păgâni, acesta duce călugărița la patul bolnavilor, silește pe preoți la predicarea Cuvântului, pe cei bogați, ca să ștergă lacrimile mizeriei.

Aceștia toți sunt suflete bogate, cari au înțeles și au împărtășit dorințele Păstorului celui bun.

Acest dor trebuie să ne silească și pe noi, ca umblând în urmele marelui Păstor, să ajungem la staulul mult dorit.

Calendar săptămânal.

6 — 12 Noemvrie 1932.

6. Dumineca VII-a d. Înălț. sf. Cruci Sf. Păr. Pavel Luca.
7. Luni Sf. 33 martiri din Mel.
8. Marți Sf. Arhanghel Mihail și Gavril
9. Mercuri Onisifor Simeon
10. Joi Sf. Ap. Orest, Olimp. R.
11. Vineri Sf. M. Mina, Victor
12. Sâmbătă Cuv. Ioan cel Milostiv.